

AUTOMATYCZNE PRZETWARZANIE INFORMACJI	NORMA BRANŻOWA	BN-81 3100-02
	Przetwarzanie informacji i komputery Oznaczenia identyfikacyjne (szyfry) wyrobów JS EMC i SM EMC	
	Grupa katalogowa 1960	

1. WSTĘP

1.1. Przedmiot normy. Przedmiotem normy są ogólne wymagania dotyczące struktury, rodzajów i stosowania oznaczeń identyfikacyjnych dla wyrobów Jednolitego Systemu Elektronicznych Maszyn Cyfrowych (JS EMC) i Systemu Małych Elektronicznych Maszyn Cyfrowych (SM EMC) oraz wytyczne dotyczące formy graficznej i umieszczania napisów oznaczeń identyfikacyjnych na wyżej wymienionych wyrobach.

1.2. Zakres stosowania normy. Oznaczenia identyfikacyjne opisane w normie powinny być umieszczane na wyrobach i stosowane w dokumentacji technicznej, publikacjach naukowo-technicznych oraz wydawnictwach reklamowych JS EMC i SM EMC.

2. NAZWY I OKREŚLENIA

2.1. oznaczenie identyfikacyjne - utworzony według specjalnych reguł ciąg znaków alfanumerycznych, przeznaczony do oznaczania wyrobu JS EMC lub SM EMC.

Oznaczenia identyfikacyjne są potocznie nazywane szyframi.

2.2. identyfikator główny - grupa znaków oznaczenia identyfikacyjnego, przeznaczona do oznaczania wyrobów (urządzeń komputerowych lub ich zestawów stanowiących konstrukcyjną całość oraz zestawów funkcjonalnych (np. komputerów).

2.3. modyfikator główny - grupa znaków oznaczenia identyfikacyjnego precyzująca (modyfikująca) znaczenie identyfikatora głównego.

2.4. identyfikator szczegółowy - grupa znaków oznaczenia identyfikacyjnego, oznaczająca urządzenie komputerowe, blok funkcjonalny itp. wchodzący w skład wyrobu złożonego oznaczanego przez identyfikator główny.

2.5. modyfikator szczegółowy - grupa znaków oznaczenia identyfikacyjnego precyzująca (modyfikująca) znaczenie identyfikatora szczegółowego.

3. STRUKTURA OZNACZENIA IDENTYFIKACYJNEGO

3.1. Elementy oznaczenia identyfikacyjnego. Ciąg znaków alfanumerycznych oznaczenia identyfikacyjnego jest tworzony z dużych liter alfabetu łacińskiego, cyfr 0 ÷ 9 i kropek.

3.2. Rodzaje struktury oznaczeń identyfikacyjnych. Oznaczenie identyfikacyjne wyrobu JS EMC lub SM EMC może mieć jedną spośród następujących struktur, przedstawionych symbolicznie na rys. 1 (znaki X na rys. 1 i dalszych oznaczają znaki alfanumeryczne):

a) dla wyrobu JS EMC b) dla wyrobu SM EMC

ECXXXX	CMXXXX
ECXXXX.XX	CMXXXX.XX
ECXXXX.XX.XXXX	CMXXXX.XX.XXXX
ECXXXX.XX.XXXX.XX	CMXXXX.XX.XXXX.XX

Rys. 1. Struktury oznaczeń identyfikacyjnych
a) wyrobów JS EMC, b) wyrobów SM EMC

Jak przedstawiono na rys. 1, różnica między strukturami oznaczeń identyfikacyjnych wyrobów JS EMC a takimi samymi strukturami dla wyrobów SM EMC polega tylko na tym, że literami rozpoczynającymi ciągi znaków alfanumerycznych są dla wyrobu JS EMC litery EC, a dla wyrobu SM EMC - litery CM.

W związku z powyższym, w dalszej treści normy przedstawia się dla uproszczenia oznaczenia identyfikacyjne rozpoczynające się od liter EC (dla wyrobu JS EMC), z zastrzeżeniem, że po zastąpieniu liter EC literami CM obowiązują one dla wyrobu SM EMC.

Zgłoszona przez Instytut Maszyn Matematycznych
Ustanowiona przez Dyrektora ZPAiAP MERA dnia 28 lutego 1981 r.
jako norma obowiązująca od dnia 1 stycznia 1982 r.
(Dz. Norm. i Miar nr 9/1981 poz. 47)

3.3. Zasady budowy oznaczeń identyfikacyjnych. Dla celów poglądowych przyjmuje się następującą strukturę oznaczenia identyfikacyjnego, przedstawioną na rys. 2:

	E	C	X	X	X	X	.	X	X	.	X	X	X	X	.	X	X
numer po- zycji w ciągu znaków	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17

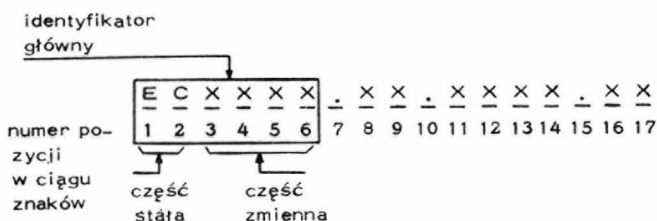
Rys. 2. Poglądowa struktura oznaczenia identyfikacyjnego

Zgodnie z przedstawioną na rys. 2 strukturą oznaczenia identyfikacyjnego ustala się następujące zasady budowy oznaczeń identyfikacyjnych:

- każdy ciąg oznaczenia identyfikacyjnego rozpoczyna litery EC dla wyrobu JS EMC, litery CM - dla wyrobu SM EMC,
- znaki alfanumeryczne są przyporządkowane określonym pozycjom ciągu,
- kropki zajmują stałe pozycje w ciągu (poz. 7, 10, 15 dla oznaczeń identyfikacyjnych złożonych z więcej niż 6 znaków alfanumerycznych) i występują wyłącznie wewnątrz oznaczeń identyfikacyjnych; umieszczanie kropki na końcu oznaczenia jest niedozwolone,
- między poszczególnymi znakami ciągu oznaczenia nie dopuszcza się odstępów (spacji); odstęp (spację) dopuszcza się jedynie dla napisów oznaczeń identyfikacyjnych umieszczanych na tabliczkach lub bezpośrednio na wyrobach, wyłącznie po literach EC lub CM; na rys. 2 ÷ 6 spacje mają charakter poglądowy.

3.4. Grupy znaków oznaczenia identyfikacyjnego

3.4.1. Identyfikator główny w sposób poglądowy przedstawiono na rys. 3.

Rys. 3. Identyfikator główny w oznaczeniu identyfikacyjnym

Jak przedstawiono na rys. 3, identyfikator główny składa się z 6 znaków (poz. 1 ÷ 6 ciągu). Wyróżnia się w nim:

- część stałą (poz. 1, 2), którą tworzą litery EC dla wyrobu JS EMC (jak na rys. 3) lub litery CM dla wyrobu SM EMC; litery EC lub CM określają przynależność wyrobu odpowiednio do JS EMC lub SM EMC,
- część zmienną (poz. 3 ÷ 6), którą tworzą znaki alfanumeryczne. Są to odpowiednio:

poz. 3 - cyfra lub litera symbolizująca przynależność wyrobu do określonej w JS EMC lub SM EMC grupy funkcjonalnej (np. komputerów, procesorów, pamięci itp.); zastosowanie konkretnego znaku na poz. 3 oraz jego znaczenie - wg odpowiedniego dokumentu JS EMC lub SM EMC,

poz. 4 - cyfra symbolizująca przynależność wyrobu do określonej w JS EMC lub SM EMC podgrupy w ramach grupy funkcjonalnej przedstawionej na poz. 3; zastosowanie konkretnego znaku na poz. 4 oraz jego znaczenie - także wg odpowiedniego dokumentu JS EMC lub SM EMC,

poz. 5, 6 - cyfry (liczby) 01 ÷ 99 oznaczające kolejny numer typu wyrobu JS EMC lub SM EMC.

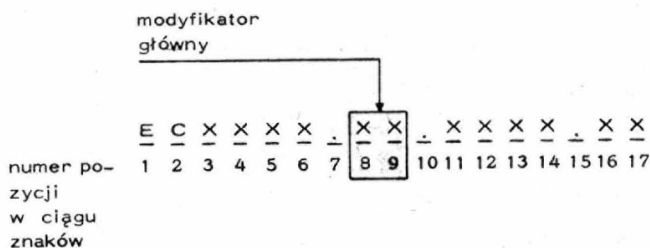
Część zmienna identyfikatora głównego służy do jednoznacznego identyfikowania wyrobów odpowiednio w JS EMC lub w SM EMC.

W praktycznym zastosowaniu identyfikator główny:

- może być oznaczeniem identyfikacyjnym (wg 4.2.1),
- jest częścią stałą oznaczenia identyfikacyjnego (wg 4.2.2),
- powinien rozpoczynać oznaczenia identyfikacyjne rozbudowane (wg 4.2.3a i b).

We wszystkich przypadkach zastosowania identyfikatora głównego jego struktura i przeznaczenie poszczególnych pozycji są takie same.

3.4.2. Modyfikator główny przedstawiono poglądowo na rys. 4.

Rys. 4. Modyfikator główny w oznaczeniu identyfikacyjnym

Jak pokazano na rys. 4, modyfikator główny składa się z 2 znaków (poz. 8, 9). Powinien on być poprzedzony przez identyfikator główny (wg 3.4.1) i powinien być oddzielony od identyfikatora głównego kropką (poz. 7).

Dwa zmienne znaki modyfikatora głównego mogą przyjmować następujące znaczenia:

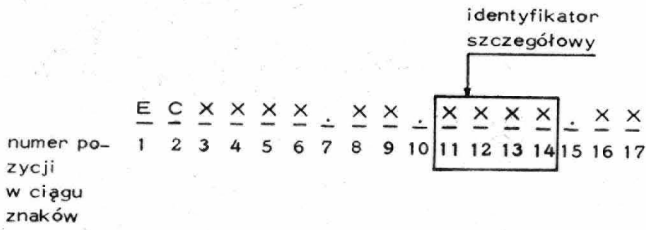
- jeśli są cyframi (liczbami) 01 ÷ 99, oznaczają kolejne wykonanie wyrobu oznaczanego (identyfikowanego) przez identyfikator główny,
- jeśli są znakami alfanumerycznymi M1 ÷ M9, oznaczają kolejną modernizację tego wyrobu.

W praktycznym zastosowaniu modyfikator główny:

- nie występuje, gdy identyfikator główny jest oznaczeniem identyfikacyjnym (wg 4.2.1),
- występuje jako część zmienna oznaczenia identyfikacyjnego rozszerzonego (wg 4.2.2),

- powinien wchodzić w skład części stałej oznaczenia identyfikacyjnego rozbudowanego (wg 4.2.3a i b).

3.4.3. Identyfikator szczegółowy przedstawiono w sposób poglądowy na rys. 5.

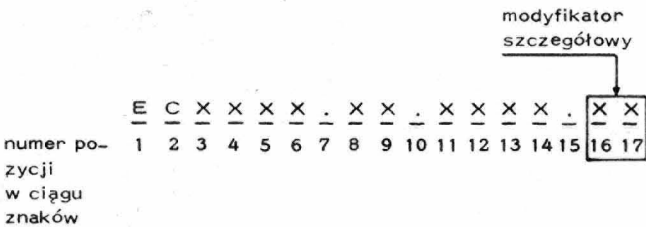
Rys. 5. Identyfikator szczegółowy w oznaczeniu identyfikacyjnym

Jak przedstawiono na rys. 5, identyfikator szczegółowy składa się z 4 znaków (poz. 11 ÷ 14). Identyfikator szczegółowy powstaje przez odjęcie części stałej identyfikatora głównego wyrobu wchodzącego w skład wyrobu złożonego.

W praktyce identyfikator szczegółowy jest częścią zmienną oznaczenia identyfikacyjnego rozbudowanego (wg 4.2.3a) lub wchodzi w skład części stałej oznaczenia (wg 4.2.3b).

We wszystkich przypadkach zastosowania identyfikatora szczegółowego powinien być poprzedzony przez modyfikator główny (wg 3.4.2) i powinien być od niego oddzielony kropką (poz. 10).

3.4.4. Modyfikator szczegółowy przedstawiono w sposób poglądowy na rys. 6.

Rys. 6. Modyfikator szczegółowy w oznaczeniu identyfikacyjnym

Jak pokazano na rys. 6, modyfikator szczegółowy składa się z 2 znaków (poz. 16, 17). Powinien on być poprzedzony przez identyfikator szczegółowy (wg 3.4.3) i powinien być od niego oddzielony kropką (poz. 15).

Dwa zmienne znaki modyfikatora szczegółowego mogą przyjmować następujące znaczenia:

- jeśli są cyframi (liczbami) 01 ÷ 99, oznaczają kolejne wykonanie konstrukcyjne wyrobu oznaczanego (identyfikowanego) przez identyfikator szczegółowy,
- jeśli są znakami alfanumerycznymi M1 ÷ M9, oznaczają kolejną modernizację tego wyrobu.

Modyfikator szczegółowy może nie występować (wg 4.2.3a). Jeśli występuje, jest częścią zmienną oznaczenia (wg 4.2.3b).

4. OZNACZENIA IDENTYFIKACYJNE

4.1. Postanowienia ogólne

4.1.1. Jednoznaczność oznaczeń identyfikacyjnych. Oznaczenia identyfikacyjne powinny umożliwiać jednoznaczną identyfikację wyrobu JS EMC lub SM EMC we wszystkich przypadkach zastosowania oznaczeń.

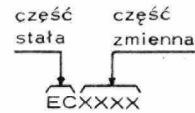
4.1.2. Jednomianowość oznaczeń identyfikacyjnych. Dla tych samych typów wyrobów tych samych producentów powinny być stosowane te same oznaczenia identyfikacyjne, dla różnych - różne.

4.1.3. Miejsce oznaczeń identyfikacyjnych. Oznaczenia identyfikacyjne w dokumentacji technicznej, publikacjach naukowo-technicznych oraz wydawnictwach reklamowych JS EMC lub SM EMC powinny być umieszczane po nazwach wyrobów, np. "pamięć dyskowa z wymiennymi pakietami dysków EC5066". Oznaczenia identyfikacyjne są także umieszczane na tabliczkach lub bezpośrednio na wyrobach (wg rozdz. 5).

4.2. Rodzaje oznaczeń identyfikacyjnych

4.2.1. Identyfikator główny (wg 3.4.1) może być oznaczeniem identyfikacyjnym wyrobu JS EMC lub SM EMC, gdy nie ma potrzeby rozróżniania kolejnego wykonania konstrukcyjnego lub kolejnej modernizacji tego wyrobu (tzn. nie ma potrzeby zastosowania modyfikatora głównego).

Na rys. 7 przedstawiono identyfikator główny jako oznaczenie identyfikacyjne.

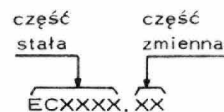

Rys. 7. Identyfikator główny jako oznaczenie identyfikacyjne

Część zmienna identyfikatora głównego dotyczy bezpośrednio wyrobu, dla którego jest on przeznaczony jako oznaczenie identyfikacyjne.

4.2.2. Oznaczenie identyfikacyjne rozszerzone stosuje się dla wyrobów JS EMC lub SM EMC, gdy istnieje potrzeba rozróżniania ich kolejnych wykonań konstrukcyjnych lub kolejnych modernizacji (tzn. istnieje potrzeba zastosowania modyfikatora głównego).

Oznaczenie identyfikacyjne rozszerzone przedstawiono na rys. 8.

Rys. 8. Oznaczenie identyfikacyjne rozszerzone

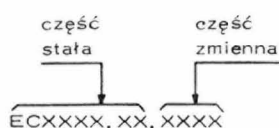
Część stałą oznaczenia identyfikacyjnego rozszerzonego tworzy identyfikator główny (wg 3.4.1), który oznacza (identyfikuje) wyrób.

Część zmienną tworzy modyfikator główny (wg 3.4.2) dotyczący bezpośrednio wyrobów, dla których jest przeznaczone to oznaczenie identyfikacyjne.

4.2.3. Oznaczenia identyfikacyjne rozbudowane stosuje się dla wyrobów JS EMC lub SM EMC, gdy wyroby te wchodzi w skład innych wyrobów złożonych.

Oznaczenia identyfikacyjne rozbudowane mogą występować bez modyfikatora szczegółowego (gdy nie ma potrzeby rozróżniania kolejnych wykonań konstrukcyjnych lub kolejnych modernizacji wyrobów) lub z modyfikatorem szczegółowym (gdy taka potrzeba istnieje).

a) Oznaczenie identyfikacyjne rozbudowane bez modyfikatora szczegółowego przedstawiono na rys. 9.

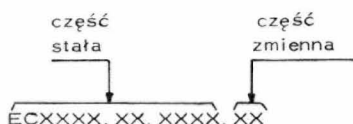
Rys. 9.- Oznaczenie identyfikacyjne rozbudowane bez modyfikatora szczegółowego

Część stała oznaczenia przedstawionego na rys. 9 oznacza (identyfikuje) wyrób złożony. Tworzy ją oznaczenie identyfikacyjne rozszerzone (wg 4.2.2), zawierające kolejno od lewej identyfikator główny (wg 3.4.1) i modyfikator główny (wg 3.4.2).

Część zmienną tworzy identyfikator szczegółowy (wg 3.4.3) dotyczący wyrobów, dla których jest przeznaczone to oznaczenie identyfikacyjne.

Wyrób identyfikowany przez część zmienną wchodzi w skład wyrobu złożonego oznaczanego (identyfikowanego) przez część stałą tego oznaczenia.

b) Oznaczenie identyfikacyjne rozbudowane z modyfikatorem szczegółowym przedstawiono na rys. 10.

Rys. 10. Oznaczenie identyfikacyjne rozbudowane z modyfikatorem szczegółowym

Część stałą oznaczenia, przedstawionego na rys.10, tworzy oznaczenie identyfikacyjne rozbudowane bez modyfikatora szczegółowego (wg 4.2.3a), zawierające kolejno od lewej: identyfikator główny (wg 3.4.1), modyfikator główny (wg 3.4.2) oraz identyfikator szczegółowy (wg 3.4.3). Część stała oznacza (identyfikuje) wyrób wchodzący w skład wyrobu złożonego.

Część zmienną tworzy modyfikator szczegółowy (wg 3.4.4), który dotyczy bezpośrednio wyrobów, dla których jest przeznaczone to oznaczenie identyfikacyjne.

5. OZNACZENIA IDENTYFIKACYJNE UMIESZCZANE NA WYROBACH

5.1. Napisy oznaczeń identyfikacyjnych powinny być nanoszone na przeznaczone do tego celu tabliczki, mocowane na przedniej stronie wyrobu, w jego górnym lewym rogu lub w tym miejscu bezpośrednio na wyrób.

Na wyrób nanosi się identyfikator główny (wg 4.2.1) lub oznaczenie identyfikacyjne rozszerzone (wg 4.2.2) tego wyrobu bez względu na to czy wyrób ten jest samodzielny czy też wchodzi w skład wyrobu złożonego.

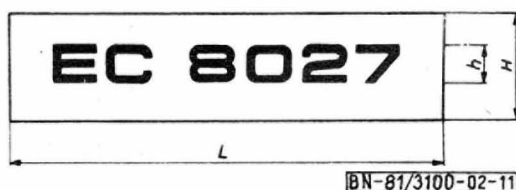
Oznaczeń identyfikacyjnych rozbudowanych (wg 4.2.3a i b) nie nanosi się na wyroby. Oznaczenia te są przewidziane do stosowania jedynie w dokumentacji technicznej, publikacjach naukowo-technicznych oraz wydawnictwach reklamowych JS EMC i SM EMC.

5.2. Typy i wymiary tabliczek dla oznaczeń identyfikacyjnych proporcjonalne do długości i wysokości napisów przedstawiono w tablicy.

Typ tabliczki	<i>H</i>	<i>h</i>	<i>L</i>
	mm		
I	50	20	200
II	40	16	160
III	35	14	140
IV	25	10	100
V	20	8	80
VI	15	6	60

H - wysokość tabliczki,
h - wysokość napisu na tabliczce,
L - długość tabliczki.

Jak przedstawiono na rys. 11, napisy oznaczeń identyfikacyjnych nanoszone na tabliczkach powinny charakteryzować się jednakową wysokością liter i symetrycznym rozmieszczeniem na tabliczce. Odległość pierwszego znaku od lewej krawędzi tabliczki powinna być równa odległości ostatniego znaku od jej prawej krawędzi.

BN-81/3100-02-11

Rys. 11. Przykład napisu identyfikatora głównego na tabliczce

W przypadku umieszczania na tabliczkach oznaczeń identyfikacyjnych rozszerzonych (wg 4.2.2) długość tabliczki (na rys. 11 wymiar *L*) powinna być zwiększona o jedną

czwartą, tj. $L_1 = L + \frac{1}{4}L$, przy czym pozostałe wymiary, tzn. szerokość tabliczki i wysokość napisu (na rys. 11 odpowiednio wymiary H i h) powinny pozostać niezmienione.

Napisy oznaczeń identyfikacyjnych umieszczane bezpośrednio na wyrobach powinny mieć wymiary zgodne z tablicą i z rys. 11.

Wielkość tabliczki powinna być proporcjonalna do wielkości wyrobu, na którym jest mocowana.

Szczegóły - wg odpowiednich dokumentów JS EMC lub SM EMC.

5.3. Forma graficzna napisu oznaczenia identyfikacyjnego. Napisy oznaczeń identyfikacyjnych dla wyrobów JS EMC i SM EMC powinny być wykonywane z zastosowaniem dużych liter alfabetu łacińskiego i cyfr arabskich.

Znak 0 powinien być używany i rozumiany jako cyfra zero.

Zalecany krój pisma dla napisów oznaczeń identyfikacyjnych - wg rys. 12.

12345
67890
ECMABD.

BN-81/3100-02-12

Rys. 12. Zalecany krój pisma dla oznaczeń identyfikacyjnych nanoszonych na wyrobach

K O N I E C

INFORMACJE DODATKOWE

1. Instytucja opracowująca normę - Instytut Maszyn Matematycznych - Warszawa, ul. Krzywickiego 34.

2. Normy międzynarodowe
RWPG СТ СЭВ 1361-78 Машины вычислительные и системы обработки данных. Шифры изделий - norma merytorycznie zgodna, lecz rozszerzona w stosunku do RWPG ST 1361-78 o:

a) poglądowe przedstawienie grup znaków oznaczenia identyfikacyjnego i ich nazwy i określenia,

b) postanowienia dotyczące wprowadzenia oznaczenia identyfikacyjnego rozbudowanego bez modyfikatora szczegółowego,

c) uściślenia postanowień zawartych w normie RWPG ST 1361-78.

3. Autorka projektu normy - mgr Krystyna Radzimowska - Instytut Maszyn Matematycznych.

4. Uwagi do wydania II. Wydanie II poprawione. Poprzednim wydaniem nie należy się posługiwać.